

Gerçek Dedigin Nedir ki?

Gece yarısı olmak üzereydi. Gündüz saatlerindeki kadar olmasa da, ışıklı sokaklar hâlâ kalabalık ve gürültülüydü. Oysa karanlık, fanusun ardını kuşattığı gibi yüreğimizi de ele geçirmişti.

Maline ve ben, suskun, küskün, kederli, yan yana yürüyorduk. Eski zamanlardan bugüne gelmeye gönülsüz olan hayaletlerinki gibi, yansımamız düşüyordu bütün vitrinlerin camlarına. Elleynin'in yanından ayrıldıktan sonra tek kelime etmemiştik ve bunun gerekli bir suskunluk olduğunun farkındaydım. Bizi bugüne, bu ana getiren olaylar deviniyordu zihnimde:

Daha birkaç ay önce köyüm Gününgülü'nde, annemin ölümünden sonra hayata küstüğü için, kendini alkole veren babamla derme çatma bir barakada yaşıyordum.

Derken, bir yaz günü, Cam Kent Ramelya'nın güvenlik birimlerinden olan iki Mavi Anka köyümüze gelmiş, Cam Kentler Yönetim Kurulu'nun aldığı kararı duyurmuştu: Biz dışarıdakilerin yaşadığı ve fanusla yalıtılmış kentlerin çevresindeki köylerden onar çocuk alınacak, modern hayata adapte olmaları için cam kentlerdeki ailelerin yanına yerleştirilecekti. İlk duyulduğunda hoş tepkilerle karşılanmasa da, düşlerimizde bile yer vermediğimiz bir ayrıcalıktı bu.

Ankaların ziyaretinden birkaç ay sonra, “Grililer” adını verdiğimiz *Aday Belirleme Kurulu* gelerek arkadaşlarımdan on kişiyi kaydetmişti. Şanslı mı şanssız mı olduklarını gerektiğince sorgulayamadığımız çocuklardı onlar ve köyden alınıp Cam Kent’e götürülecekleri zamanı beklemekten başka yapacakları fazla bir şey yoktu.

Ne var ki, kış günlerinde yaşanan bir felaket o çocuklardan birinin köyü hiçbir zaman terk edememesine neden olmuş, en yakın arkadaşlarımdan Vulu Vaynede düştüğü çukurda ölmüştü.

Bundan sonrası hızla gelişmişti: Babamla yaptığımız tartışma sonrası evden kaçmış, aday çocukları teslim almaya gelenlere Vulu Vaynede olduğum yalanını söyleyerek beni de almalarını sağlamıştım.

Kente ilk girişim ve Mâl’in ailesi Derindere’lere verilmiş ayını hızla geçti aklımdan. İşte, yaşam denen şey buydu: Zamanlı ya da zamansız anımsanan geçmiş zamanlar demeti.

Derinder ailesinin robdadı olan Deyda’yla tanıştığım an örtündü gözlerime. Onun kısa zamanda beni de sarmalayan samimiyetini, sevgi dolu bir ebeveyn sıcaklığındaki kucağını özledim. Oysa Yönetim Kurulu Başkanlığı’nın en güçlü adayı olan Şuvel Derinder eski bir robot modelinin itibarını sarsacağını düşünmüş, Maline’yle benim çok geçmeden öğrenmeyi umduğumuz bir plan yaparak Deyda’yı uzaklaştırmıştı.

Deyda’nın evden gönderildiğini anlayınca Maline’yle yaptığımız gezintide Ramelya sınırlarına ulaşmış, Kızıl Baykuşlarca yakalanacağımız sırada, cezalandırılmışlardan biri olan Elleynin tarafından kurtarılmıştık. Herhangi bir suçtan sorumlu tutulanların barındırıldığı yerlerde Bebello’yla tanışmamız, onun yardımıyla sevgili Deyda’mızın dışarıklık bir ırk olan Bollengorlara verildiğini öğrenmemiz bundan sonraki anlara denk geliyordu.

Ve şimdi Bebello’yla Elleynin’in yanından ayrılmış, öğrendiğimiz acı gerçeği hazmetmeye çalışarak eve doğru yürüyorduk.

Haksızlığa uğramanın kırgınlığı ve başkaldırıcı enerjisiyle kuşanmıştık. Bay Derinder'in karşısına dikilecek, canımızdan bir parça olan Deyda'yı hangi gerekçeyle yabana yolladığını öğrenecek, hesap soracaktık. Hayır, konuşup da kararlaştırdığımız bir şey değildi bu. Dahası, henüz konu hakkında tek kelime etmemiştik. Ama suskunluğumuzun anlamını çözecek kadar tanıyor-duk artık birbirimizi. Söylemediklerimizde gizlenen sözcükleri duyuyorduk.

Ne var ki benim için anbean ağırlığı artan bir sessizlik oluyordu bu. Eve yaklaştıkça enerjimi yitiriyordum. Bir dışarılıklı olduğumu unutmuştum da tekrar fark ediyordum sanki. Hangi sıfatla başkaldıracaktım Bay Derinder'e? Neyin hesabını soracaktım? Tüm bu yaşananların beni ilgilendirmediğini söylerse ne diyecektim? İçimin Ahıksu'yu hızla kuruyordu. Neden sonra sadece ayak seslerimizle, ayrımsayamadığım kent gürültülerini dinlemekte olduğumu fark ettim. Ve içimdeki direncin bu nedenle kırıldığını. Çünkü kent kendisine hâlâ ait olmadığını, eve doğru attığımız her adımsa biraz daha yabancılaşacağımı hissettiriyordu. Başımı eğdim, birkaç adım önümde yürüyen Mâl'e çarpana kadar da kaldırmadım.

"Özür dilerim," dedim. "Dalmışım."

Elini kaldırarak "Hişt!" dedi. "Yaslan! Babamla annem bizim binanın önünde!"

Bina tam karşımızda yükseliyordu. Geniş caddeye açılan dar sokaktan çıkmak üzereydik. Mâl'in omzu üzerinden baktım: Bay ve Bayan Derinder telaşla dolaşıp duruyordu binanın büyük kapısının önünde. Yanlarında tanımadığım, şık giyimli iki genç adam vardı.

Ne söylediği tam olarak anlaşılmasa da Bay Derinder'in yükselen sesi duyuluyordu arada. "Öyle de olabilir... ama ben ne bile-yim... ikisi, evet... onun için arayamıyorum ya, aptallaşmayın..."

Bulduğum yerden bile hissediyordum endişesinin ve öfkesinin büyüklüğünü. Kolunu dürttüm Mâl'in. Başını çevirerek baktı. Gülümsüyordu. Hem de alabildiğine neşeli bir gülücüktü bu.

"Ee," dedim. "Ne yapacağız? Böyle bekleyecek miyiz burada? Çok meraklanmışlar. Ayrıca baban da oldukça sinirli anladığım kadarıyla."

Başını salladı. "Görüyorum," dedi "ve biliyor musun Vulu, bu beni eğlendiriyor. Şu endişeli, korkmuş halleri yani."

"Eğlendiriyor mu?"

"Evet. Hem de çok. Çünkü biraz da olsa anlıyorlar sevdiğini yitirmenin nasıl bir duygu olduğunu. Bence bir süre daha kalmalıyız burada. Akılları iyice başlarına gelsin."

Bir şaplak indirdim alınma. "Hey!" dedim. "Saçmalama. Bence bir an bile durmadan hemen yanlarına gitmeliyiz. Kaybolduğumuzu Ankalara ya da Baykuşlara bildirirlerse ne olur dersin?"

Hiç var olmamış gibi kayboldu Mâl'in yüzündeki gülümseme. "Bu aklıma gelmemiştir," dedi. "Şu anda güvenlik güçleri Üçüncü Derece Yasaklanmış Bölge'ye izinsiz giren ve ellerinden kaçırdıkları iki kişiyi arıyor olmalı. Babam kayıp olduğumuzu onlara bildirirse arada bağlantı kurmakta zorlanmayacaklardır." Bileğinde taşıdığı saate baktı. "Gece yarısını biraz geçiyor Vulu ve korkarım ki şu an bile çok geç kalmış olabiliriz. Gidelim."

Koşar adımlarla çıktık gölgeler arasından.

Bizi ilk fark eden Bayan Meyline oldu. Kesik bir çığlık atıp koştu, kollarını açtı. Yaşamın özünü kucaklar gibi coşkuyla sarmaladı Mâl'i. Inlercesine "Maline," dedi. "Maline, canım!" Yere diz çöktü. İri yaşlar iniyordu yanaklarından aşağı. Görünmeyen birileri gölgelerin içinden çıkıp da çekip alacakmış gibi sımsıkı tutuyordu kızını. "Ah, çok korkuttun beni Maline, çok korkuttun kızım!"

Bir heykel gibi kıpırtısızdı Mâl. Tek söz çıkmıyordu kenetlediği dudaklarının arasından.

Bayan Derinder, başını kaldırıp onun yüzünü inceledi. Daha önce tanışmadığı bir karanlık gördüğünden midir nedir, irkilererek çözdü kollarını. “Ne oldu?” dedi. “Mâl? Neyin var kızım?”

Geriye doğru adım attı Mâl. Buz gibi bir sesle “Ne olabilir ki?” dedi. “Dolaşmak istedim biraz, o kadar.”

“Bu saate kadar mı?”

“Bu saate kadar.”

Bay Şuvel Derinder’le yanındaki iki genç adamın gölgesi düştü Bayan Meyline’nin üzerine. Başını kaldırıp da bakmaya cesaret edemediğim halde bakışlarını üzerimizde gezdirdiklerini biliyordum.

Sonunda en az Mâl kadar soğuk bir sesle konuştu Bay Şuvel Derinder. “Neredesin sen? Ne halde olduğumuzu görüyor musun?”

Şimşekler çaktı gözlerinde Mâl’in. Babasının gözlerine sapladı her birini. Yüksek sesle “Yok baba, yok,” dedi, “görebildiğimi sanmıyorum. Ne de olsa sizin kızınızım. İşime geleni görürüm sadece. Öyle değil mi!”

“Ne demek şimdi bu?”

“Ne demek olduğunu biliyorsun baba!”

Dipsiz bir uçurumun kıyısında asılı kalmış da yardım eli uzatıyormuş gibi uzandı Bayan Meyline. Hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Zorlukla yutkunararak konuştu ağır ağır:

“Maline, saygısızlık yapıyorsun kızım.”

Öfkeli bakışlarını yüzüme çevirdi Bay Derinder. Her kelimenin üzerine basarak “Saygısızlık,” diye yineledi. “Evet, saygısızlık. Acaba neden birdenbire bize duyduğu saygıyı yitirdi kızımız?”

İma ettiğini anlamıştım, hem de başıma koca bir kaya yemişim gibi. Mâl’in davranışlarındaki değişikliğin sorumlusu olarak beni görüyordu Bay Derinder ve belki de haklıydı. Bunu hiç sormamıştım kendime: Mâl’ in isyanında, koca bir çınar gibi di-

rençli başkaldırısında benim payım ne kadardı? Varlığımdan ne ölçüde cesaret alıyordu acaba? Üzerime sabitlenmiş sivri uçlu bakışlar altında bunu sorgulayabilmem mümkün değildi tabii. Gözlerimi kaçırdım. Söylemek istediğim bir yığın şey varken susmak zorundaydım ve bu, az önce kutsiyetle andığım sessizliğin tam zıttı bir suskunluk oluyordu.

Mâl fısıldayarak konuştu titreyen sesiyle. “Ah, baba,” dedi “hiçbir şey birdenbire yitmez. Sen benden daha iyi biliyor olmalısın bunu. Hem lütfen Vulu’yu suçlama bir daha. O beni geri döndürebilmek için elinden geleni yaptı.”

“Ama...”

“Yo, inkâr etme, söylemeye çalıştığımı anladım. Ve işte söylüyorum sana: Yanılıyorsun. Hem de bir kez daha yanılıyorsun. Bu tavırlarım saygısızlıkta, buna neden olan da sizsiniz baba, başka biri değil. Söylesene baba, bütün karşı çıkışlarıma rağmen Deyda’yı neden gönderdin? Nasıl yapabildin bunu?”

Bembeyaz oldu yüzü Bay Derinder’in. Elini kaldırdı. “Bunları evde konuşmalıyız,” dedi. “Yeri değil burası.” Tartışmayı sessizce izleyen iki adama döndü sonra:

“Gidebilirsiniz. Mâl’le Vulu’nun bu geç saatte geldiğini görmediniz, unutmayın.”

Başıyla selam vererek uzaklaştı adamlar.

Hâlâ dizleri üzerinde sessizce ağlayan eşini kaldırdı Bay Derinder. Beline sarılarak dik durmasını sağladı. Başını çevirip süzdü Mâl’i. “Beni nasıl zor durumda bıraktığının farkındasındır umarım,” dedi. “Seni... yani sizi aramaları için görevlendirmiştik onları. Neden biliyor musun? Ankalardan yardım istemediğim için. Çünkü bu akşamüzeri makamıma gelen Kızıl Baykuşlar Bölüm Şefi bana Üçüncü Derece Yasaklanmış Bölge’de kimliği belirlenemeyen iki gencin ve onlara yardım eden bir cezalandırılmışın ihlaliyle karşılaştığımı bildirdi. Eve dönüp de o geç saate rağmen sizin olmadığınızı öğrenince aklıma ilk

Ankaldardan yardım istemek geldi. Tam onları arıyordum ki bir şimşek çaktı zihnimde: Yasaklanmış bölge. İki genç. Ya onlar Maline'yle Vulu'ysa? Böyle bir olasılığın bile Yönetim Kurulu Başkanı seçileceğim dönemde beni nasıl zorlayacağını anlayabiliyor musunuz acaba?"

Kırgın bir tebessüm gelip geçti Mâl'in solgun yüzünden. "Malesef anlayabiliyorum," diye fısıldadı.

Eşine destek olmaya devam ederek yürüdü Bay Şuvel. "Pekâlâ," dedi. "Eve çıkalım. Tüm bunların Melekler ya da başka insanlar tarafından duyulmasını istemiyorum. Ayrıca konuşmanın bittiğini sanma. Bu saçmalığı neden yaptığını öğrenmeden uyumak yok!"

"İstesem de uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedi Mâl.

Tek kelime edilmedi eve girinceye kadar. Yine de Bay Derinder'in bakışlarında beynime –ve sanırım Mâl'in de beynine– saplanan gürültülü kelimeler var gibiydi. Üstelik bu dillendirilmeyen kelimeleri hazmedebilmenin çok zor olduğunu da fark ediyordum.

Sessiz sözcüklerinin ağırlığına karşın kapı ardımızdan kopardığı anda bağırma başladı Bay Derinder:

"İNANAMIYORUM! KIZIM BENİ SABOTE EDEN BİRİ OLUP ÇIKTI! İNANAMIYORUM!"

Bayan Meyline'nin koltuğa oturmasına yardım ettikten sonra ellerini yumruk yapıp beline dayadı. Aynı ağır bakışları kullandı bir süre bizi sindirebilmek için.

Ne var ki Mâl kolayca pes etmeyeceğini belli ederek umursamaz, soğuk bir tavırla konuştu hemen:

"Ne yapmaya çalışıyorsun baba? Her zamanki gibi üstte olmaya mı?"

Kolunu kaldırdı Bayan Meyline. İlercesine "Maline," dedi. "Lütfen kızım."

Bay Derinder bağırarak girdi araya:

“Hayır, hayır! Bırak, konuşsun!”

Mâl “Evet konuşacağım baba,” dedi, “ve hayatımda ilk kez sizin kararlarınıza tüm direncimle karşı koyarak konuşacağım.”

“Senin iyi bir hayat sürmen için uğraşıyoruz. Bunun için mi karşı koyuyorsun bize Maline?”

“Benim mi? Ah, yok baba, yok. Buna beni inandıramazsın. Tüm gördüğüm Yönetim Kurulu Başkanlığı için hemen her şeyi feda etmeye hazırlanmış hırslı biri!”

“Saygılı ol bana karşı!”

“Ben dürüst olmayı seçiyorum baba!”

Kısacık bir an susarak birbirlerine baktılar.

Sonra elini kırıştırmaya yüz tutmuş saçlarının arasına daldırdı Bay Şuvel Derinder. “Saçmalık bu,” diye söylendi. “Hurdaya çıkmış bir robdad için düştüğümüz hale bak.”

Mâl direnç kalelerinin yıkılmadığını kanıtlayan bir sesle savunmaya geçerek, “Emektar,” dedi. “Emektar bir robdad baba! Ve inanmanız mümkün olmasa da sevgi dolu bir robdad. Beni büyüten, işinizle dolu günlerde, aylar, yıllar boyunca dostum, sevgilim, annem, babam olan bir robdad. Ve bana yakın her şey gibi elimden alınan bir robdad.”

Başını iki avucu arasına alarak eşinin ıslak gözlerine baktı Bay Derinder. Yavaşça döndü. Az önce bakışlarına yerleşen öfke gitmişti. Derinlerde kıpırdanan gri bir ışıkçık seziniyordum. Güvenilmeyecek denli değişken ve kurnaz bir ışıkçık.

Gülümsedi. “Kızım,” dedi “boşuna tartışıyoruz.”

Bu ani değişimi beklemiyor olmalıydı ki afalladı Mâl. “N... ne?”

“Deyda bir yere gönderilmiş falan değil ki.”

“Ama sen dedin ki...”

“Ben bu konuda bir şey söylediğimi hatırlamıyorum Mâl. Tek hatırladığım, ne olduğunu öğrenme zahmetine katlanmadan basını suçlayan bir kızın kaprisleri.”